Bir Kayıkta Üç Kaçık - 4

Hazırlık

Bizimkilere tekneyi ayarladığımı söylediğimde pek sevindiler.

Ancak Çeşme'ye doğru fakat en çok Karaburun'a kadar gitmek üzere anlaşmış olduğumuzu ekleyince, Ahi hemen bozuk çaldı.

Tipik Ahi… Bu işe birlikte karar vermeliymişiz.

Lâf!... Nasıl birlikte karar vereceksin ki?... O zaman olmazdı bu iş. Ahi öylesine çok meraklıysa gitsin kendisi tekne ayarlasındı. Bunu kendisine de açık açık söyledim.

«Peki, peki, öyle olsun bakalım» dedi sonunda.

Zavallı Cemalim, itiraz bir yana dursun, hiç sesini çıkarmamıştı. Üstelik kaptanımız oydu da! Onun ehliyeti olmasaydı nah çıkardık denize motorlu sandalla.

Pardon, tekneyle. Ahi "sandal" lâfını duymamalıydı. Yoksa hepten yatardı bu proje.

Haritayı bizim evde yemek masasının üstüne açtık.

Ahi baktı, baktı, baktı... Bir ara yüzünü öyle çok yaklaştırdı ki, neredeyse burnu haritaya değecekti.

Başlangıçta hiç ses etmiyordum ama sonunda dayanamadım.

«Bir büyüteç ister misin?»

Cemal de daldı lâfa: «Büyüteç deyul, bir cetvel ile pergel lâzımdur haritaya bakarken.»

Hesapça, İnciraltı balıkçı barınağında tekneyi aldıktan sonra batıya doğru ilerleyecek, ara sıra koylarda duracak, kamp kuracaktık.

Ahi burun kıvırıp duruyordu.

Bu işin planlamasını onun üzerine yıkmalıydık ki, rahat etsin.

«Peki senin önerin ne, onu söyle» dedim, «Şayet başka bir yöne gitmeye karar verirsek, Mahmut beye söyleriz. İzin alırız.»

Ahi, o bilgiç ifadesiyle haritayı kendine doğru çekip, sanki daha önce bakmamış gibi bir daha uzun uzun baktı. Güya inceledi; ölçtü, biçti, tarttı. Hani onun evi Karşıyaka'da ya, belli ki "Acaba o yanda yani körfezin kuzey yakasında bir olanak bulur muyuz" diye düşündü.

Sonunda, «Çeşme'ye doğru gitmeyi öneriyorum.» dedi ve ekledi: «Ama oraya kadar gitmek zorunda da değiliz. En son şurada da kalabiliriz.»

Üzerine parmağını bastığı yerin neresi olduğuna baktık Cemal ile: Karaburun.

Oraya kadar gidip gidemeyeceğimiz belli değildi, belki çok daha geride kalırdık ama Ahi'ye, «Tamam. Karaburun'a gelince denize bakarız. Çok dalgalı ise, daha ileri gitmeyip döneriz.» dedim.

Cemal ise «Keşke olsa da!... Asıl o zaman zevki çıkar denizun.» demez mi?

Ben de hemen ekledim, «Eveeet!... İşte o zaman kimi deniz tutuyor, kim sağlam kalıyor, onu da görür anlarız, öyle değil mi?»

Bu lâfım, daha önceki bazı konuşmalarımız üzerine bir postaydı. Adresi de belliydi. Bir başka konu üzerinde sohbet ederken Ahi bir ara «Beni zinhar deniz tutmaz.» demişti de ondan.

Oralı olmadı, «Tekne sana emanet. O işi sen düşünürsün.» dedi.

Ne demekti şimdi bu ya! Demokrasi ne oldu?

Cemal'e döndüm: «Sen ne dersin?»

«Tekneyi bir görelim, bir bakalim hele da!… Ondan sonra karar verilur; gider mu, gitmez mu? Kaburgası nasildır, su alir mu, dayanir mu, dayanmaz mu?.. Bizim melmeketteki mavnalardan olsa...»

«Bırak şimdi senin memleketteki mavnaları da, elimizde bir tek bu olduğuna göre işimize bakalım.»

«İşimiz dediğin de seyahat programı, değil mi?» diye girişti Ahi.

Aslında bu soru değil, program yapma gereğini ortaya koymaktı.

Ancak bu bakımdan ikimiz de Kaptan Cemal'in sözünü dinlemek zorundaydık. Bir tek onun ehliyeti olduğu için değil, açıkça ve itiraf edemesek de bu işleri ikimizden daha iyi bildiğinden.

Hayret ama Ahi bile kabul ediyordu bu gerçeği.

Beri yanda Cemal'i asıl ilgilendiren konu başkaydı. Karaburun'a doğru yol alırken arada sahil köyleri vardı: Narlıdere, Güzelbahçe, Fevzi Çakmak, Denizli, Menteş falan… Sigara alacaktı ya! Acaba oralarda bulur muydu, ne marka olursa olsun.

Bu konuda onu ikna etmek, birkaç günlük stok yapmasını sağlamak gerekecekti. Ben kendi kendimi görevlendirmiştim bu iş için. Sıkıntıya düştüğünde benden otlanacaktı, her zaman olduğu gibi…

- - -

Teknenin, tam gaz gittiğinde saatte yaklaşık dört mil yol aldığını öğrenmiştim. Program da ona göre yapılmalıydı.

Bu "saatte dört mil hız" Ahi için bir anlam ifade etmiyordu ama bunu açık edemezdi. «Hep dat dat yol almak zorunda değiliz» dedi, «Tatil yapıyoruz. Beğendiğimiz yerde durup, başımızı dinlemeye bakacağız. Ancak, bakın bunu şimdiden söylüyorum, günlük hedef mutlaka meskûn bir yer olmalı, o kadar.»

Meskûn bir yer!

Bu aslında Cemal'in işine gelirdi yeni sigara alabilmesi için ama ben Ahi'ye yüklendim: «Öyle olsun ki, sen de kendine bir otel ya da pansiyon falan bakasın, değil mi?» diye, ne düşündüğünü çok iyi anladığımı belli ettim.

Buna yanıt vermeyip, piposunu doldurarak yakmaya yöneldi.

İtirazı patlattım.

«Hop, hooop!... Biliyorsun, burada duman yok. İstersen içeriye küçük odaya geç.»

Cemal, «Haritayı gördük. Ne yapacağumuzu aşaği yukari anladık. Şimdi hep birlikte içeri geçelum da sigaralarımızı tellendirelum bari.» diye aslında benim için de cazip bir öneri getirince, küçük odadaki koltuklarımıza kurulduk. Soylubey de çöreklendi halının üzerinde.

Beni en çok düşündüren nokta, bu tatili bir hafta gibi bir süre düşündüğümüze göre, yolumuz boyunca sahile yakın bir yerde alış veriş edebileceğimiz ve sigara bir yana dursun istediğimiz yiyecek içecek gibi şeyleri satın alabileceğimiz bir yer bulamayacağımızı göz önünde tutarak, yanımızda neler götürmemiz gerektiğini saptamaktı. Ancak bunu söyleyemezdim. Ahi söylemeliydi; malûm.

Fakat plan ve programdan önce Ahi'nin kafasında başka bir şey vardı anlaşılan.

«Şimdi sen bana takıldın ya, otel ya da pansiyon» diye başladı, «Başka türlüsü nasıl olabilir ki? Söyle bakalım. Yoksa teknede yatıp kalkmayı mı öneriyorsun?»

Tekne!

«Eeeeh, teknede yatıp kalkmak pek elverişli olmayabilir.» diye mırıldandım. Zaten o teknenin neresinde yatabilirdik ki üç kişi birden?

Kıyıda kamp kurmak çok daha iyi olurdu. Fakat Ahi bu, itiraz edebilirdi. Bunu ona açıkça söylememek daha iyiydi.

Düşünebiliyor musunuz?... Issız, bakir bir kıyıdasınız akşamüstü... Artık batmak üzere olan güneşin altın sarısı anıları, soğuk ve üzgün bulutların ardına çöker ağır ağır. Kuşlar, birer ikişer şarkılarını okumaya son verir; ertesi güne bırakırlar yeni bestelerini. Henüz mevsimi gelmediği için, daha cırcır böcekleri de yoktur ortalıkta. Bir sessizlik oluşur ama sanki kendi başına canlı gibi... Onu, imbatın ara sıra taşıdığı uzaktaki bir derenin şırıltı sesi keser. Karanlık giderek artar ve gece egemenliğini kurar.

Şöyle sırt üstü yere uzandığınızda evrenin bir ucundan öteki ucuna uzanan muhteşem gökyüzünün o milyonlarca parıltısıyla sizi örtüp kucakladığını görürsünüz.

Bu romantik düşünüleri anlattığımda, Ahi'nin hiç de hoşlanmayıp çıkıntılık etmesi beklenmedik şey değildi.

«Bir de yağmur yağarsa ne olur, onu söyle» dedi.

Hiç olanağı yok muydu şu adamın yaşamında bir farklılık olsun, ara sıra küçük mutluluklarla yetinmesini sağlamanın?

Herhangi bir nedenle çok üzülüp de yaşlara boğulsa, bunun az önce eline alıp ısırmış olduğu çiğ soğandan geldiğini söyleyebilirdi. Her şeyi bilmenin ötesinde adam bir de kusursuz…

Ancak ortaya koyduğu soru da öyle kolay kolay yabana atılır değildi hani.

«Açıkta yatacak değiliz ya. Kamp dedik. Elbette çadır kuracağız.» deyişini ağzımdan kaçırıverdim.

«Öyle ya, çadır» diye destekledi Cemal de.

«Zaten ben de onu diyorum.» diye bilgiçlik tarzını bir kez daha sergiledi Ahi. «Bakın size anlatayım ne olacağını... Gece yarısı... Çadıra girmiş yatıyorsunuz. Derken yağmur başlıyor şakır şakır.»

Sözünü kestim. «Yani diyorsun ki, akşam hava açıktı. Çadırı kurup yattık. Ondan sonra başladı yağmur.»

«O senin dediğin var ya... O benim düşündüğümden de berbat bir senaryo. Daha çadırı kurmadan yağmura yakalanmışsanız, başınız iyice dertte demektir. Her şey sırılsıklam olmuş. Ayağınızı bastığınız her nokta cılk çamur. Tepenizden aşağı su boşalmaya devam. Şimdi ne yapacaksınız? Çadır kuracaksınız. Peki. Çadır bezi kuru mu sanki? O da suyu çekmiş, iyice ağırlaşmış. Açması bile bir dert. Üstelik benim bildiğim, çadır öyle dışarıdan kurulmaz. Birinizin içine girmesi gerekir, direği yerleştirmek için falan. Biriniz içerden tutarken, öteki dışarıdan gerecek. Fakat çadır bezi yağmur suyuyla öyle ağırlaşmış ki, kafasının üzerine yıkılacak içeridekinin.»

«Amma da attın ha!» diye karşı çıktım.

«Olamaz mı yani?»

Olamayacağı da söylenemezdi. Şu kötü senaryonun sonrasını da dinleyecektik anlaşılan.

«Nerede kalmıştım?» diye devam etti Ahi, «Tamam, şimdi sen içeridesin, Cemal dışarıda. Onun da senden aşağı kalır hali yok çünkü yağmur olanca şiddetiyle devam ediyor.»

«Temmuz ayında!»

«Ne olmuş? Olamaz mı? Hiç mi görmedin? İstersen çıkarttıralım Meteoroloji müdürlüğünden, görelim geçmişte İzmir'de Temmuz ayında ne kadar yağmur yağmış.»

«Peki devam et, bakalım nereye varacak bu işin sonu.»

İşin ilginç yanı şu ki, farkına bile varmadan kıyıda kamp kurmayı ve şu çadır işini benimsiyordu. Hani *"Öyle bir durumda tekneye döneriz; nasıl olsa orası muhkem"* falan demiyordu.

«Sen hayatında hiç çadır kurdun mu? Açık havada bile kurması zordur, değil ki yağmur altında. Zaten tek başına olmaz. İki kişi gerek. Siz de iki kişisiniz. Öyle iki kişi ki karşılaştığınız zorluklar altında bir yandan da ayaklarınız çamura batmış, ikiniz de bu işi kendisinin doğru yaptığını ama ötekinin salaklık ettiğini düşünüyor. Tam sen direği yerine oturtmuşsun; Cemal öte yandan bir çekiyor ipi, hooop her şey tepetaklak. "N'apıyorsun lan orda?" diye bağırıyorsun. Cemal de sana "Asıl sen n'apıyorsun orda?" diye bağırıyor. "Öyle çekmesene lan. Hepsini yıkacaksın sersem herif." diye bağırıyorsun. Cemal, "Ben çekmiyorum ki lan. Asıl sen orada ne halt ediyorsan, kaydırıyorsun. Bıraksana." diye çıkışıyor. Şimdi tabi asıl kimin yanlış yaptığı belli değil. Zaten bu pek önemli de değil. Fakat Cemal sana bırakmanı söylüyor ya... Sen de anlamıyorsun elbette neyi bırakman gerektiğini. Direği bırakıyorsun. İşte o zaman, hooop!... Her şey alaşağı. İkiniz birden yerde yatan çadıra bakarak çamur deryasında yüzersiniz. Sonrasında akşam yemeği niyetine de bol bol yağmur sulu bisküviye yatarsınız artık.»

Hiç kesmeden dinledik. Sonra Cemal, «Bu dediğinun ihtimali pek zayıf.» dedi, «Başa dönelum. Çadirimizu kurduk. Yemeğimizu yeduk. Gece başladi yağmur.»

«O daha kötü.» diye yanıtladı Ahi, «Yattınız. Uyuyorsunuz. Gece yağmurun başladığının farkında bile değilsiniz. Çadır ağır ağır yiyip yutuyor suyu. Direk başlıyor yere gömülmeye. Çadır gevşeyince, kazıklar da bırakıyor ipleri. Birden büyük bir ağırlık hissediyorsun göğsünde, sanki bir fil gelmiş üstüne oturmuş gibi. Korku içinde uyanıyorsun. Canhıraş bir şekilde bağırıyorsun "N'ooluyor" diye. Cemal'in uykusu biraz daha ağır ya. O da senin çığlığını duyunca

uyanıyor ve bir bakıyor ki kendisi de aynı durumda ama ikiniz bilmiyorsunuz ötekinin ne halde olduğunu. Sen sesleniyorsun "Cemaaal, beni kurtar" diye; Cemal de aynı anda "Yenaaal, yardım et." diye haykırıyor.

Ne olduğunu, niçin bu hallerde olduğunuzu da anlayamıyorsunuz çünkü ortalık zifiri karanlık. Her ikinizin de yapabileceği tek şey ne yana gideceğinizi bilemeden yerde sürüklenerek bu üzerinize çökmüş olan yükten bir an önce kurtulmaya çalışmak.»

«Amma da karamsar bir tablo ha!»

Ahi kendinden geçmiş gibi devam ediyordu:

«Çadırın tek kapısı olduğuna göre, ikiniz birden oradan çıkmaya çabalarken çarpışıyorsunuz. Karanlıkta bir canlı bedenle çarpışmak da bir diğer ürküntü veriyor ikinize de. Hanginizin aklı başına geliyor önce? Cemal'in.»

«Neden önce Cemal?» diye soruverdim.

«Peki, alındıysan tersine çevirelim. Önce senin aklın başına geliyor. Kusura bakma Cemal, bu pek alındı da, hadi dediği gibi olsun. "Sen misin Cemal?" diye bağırıyor Yenal korkuyla. Sen de "N'oluyor" diye soruyorsun yine. "Galiba çadır göçtü; biz de altında kaldık." diye cevaplıyor Yenal. İkiniz de yekdiğerinin ne dediğini anlamıyorsunuz. Zaten anlasanız ne olacak? Tamam, eninde sonunda buradan çıkacaksınız da nereye? Yağmur berdevam.»

«Bitti mi?» dedim sinir içinde.

«İstersen devam edelim» dedi Ahi kıkır kıkır gülerek.

Bu adam hukuk okuyacaktı ya. Okulu bitirdikten sonra avukat olacaktı ya. *"Demek şimdiden hazırlanıyor böyle olmayacak senaryo üretmeye"* diye düşündüm.

Aslında, işin doğrucası senaryosu iyiydi de, eksiği vardı.

«Bu arada Soylubey'i unuttun» dedim.

Ahi hiç unutur muydu? Böyle bir şey olabilir miydi?

Soylubey ise adının geçtiğini duyunca, hemen yattığı yerden başını kaldırıp kuyruğunu sallamaya girişmişti.

«O teknede kalacak. Bekçilik edecek. Dolayısıyla onun durumu sizden çok daha iyi» dedi Ahi.

«Hah!... Tam buldun adamını! Soylubey bekçilik edecek. Yahu kötü niyetli birisi yaklaşacak olsa, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp, olabildiğince uzağa kaçar.»

Soylubey anlamıştı kendinden söz edildiğini.

«Hav!»

Ne demekti şimdi bu?... "Merak etmeyin, bekçilik ederim." mi yoksa "Evet, bana güvenmeyin, kaçarım" mı?

«Sayın Arif Hikmet İyibilen, şayet zat-ı muhteremlerinizce de münasipse, şu yağmur senaryosunu kapatabilir miyiz» dedim Ahi'ye, «İzin verirsen Cemal ile ben, sadece ikimizi ilgilendiren bu konuda kendi aramızda görüşüp karar verelim.»

«Ben çıkayım isterseniz.»

Ben derim ki, bu Ahi kendisine en uygun düşen mesleği seçmiş. Tıp ona göre değildi. Hukukçuluk tam ona göre. Sanırsın ki mahkeme salonunda kapalı duruşma yapacağız.

Aldırmayıp, Cemal'e döndüm.

«Şimdi sen ne diyorsun? Otel mi, çadır mı?»

«Otelde dinlenilir mu da?... Aha buraya da var yüzlerce otel. Ne lüzum kaldi o zaman tekneyle tabiata çıkmaya?»

Ona «Anlaştık o zaman.» deyip Ahi'ye döndüm.

«Sayın Arif Hikmet İyibilen, size ikimizin ortak kararını tebliğ ediyorum. Cemal ile ben çadırda kalıyoruz. Zat-ı âliniz ise bir başka yerde kalabilirsiniz.»

«Peki.» dedi Ahi, «O zaman sonrasına geçelim. Ancak sizi son kez uyarıyorum. Çadırda kalmanızdan dolayı her türlü sorumluluk sadece siz ikinize aittir.»

Geleceğin hukukçusu işte, ne olacak!

Aslında Ahi'nin hiç düşünmemiş olduğu bir şey vardı ama onu hemen orada o gün söylemedim. Şu haritaya bakar gibi yapıp bilgiçlik taslayacağına doğru dürüst inceleseydi, şehirden çıkıp körfezde kıyı kıyı batıya doğru giderken öyle otel falan bulunabilecek hiçbir yerleşim yeri olmadığını görürdü.

Belki de sorun o değil mesafeydi; hani tam gaz dört mil hızla gittiğimizi varsayalım, günün sonunda nasıl olsa bir meskûn mahale varacaktık onun hesabınca. Dolayısıyla o otele biz çadıra… Dört mili çok büyütüyordu gözünde anlaşılan.

Belli ki Cemal bir şeyler düşünüyordu kendi açısından, sigaranın ötesinde. Hiç sesini çıkarmıyordu ama düşündüğü belliydi.

«Yağmuru anlatırken benim çişim geldi. Zaten hep böyle olur» dedi Ahi. Kalkıp tuvalete gitti.

Ben de fırsat bulmuşken sordum Cemal'e ne düşündüğünü.

«Otelde tabiat, sessizluk nasil olur? » dedi kısaca.

Ahi çizdiği senaryoyla bizi makaraya getirmiş olsa da şu çadır konusunu hatırlatışı yararlıydı.

Mahmut beyin teknesi üç kişinin gecelemesine elvermezdi. Gece açıkta yatamayacağımıza ya da uygun olmayacağını düşünerek, bir çadırımızın bulunması gerekliydi; Ahi kalsa da kalmasa da…

Fakat beklenmedik bir yağmur ihtimali de düşünülmeliydi.

Demek ki, çadır alırken bunu göz önünde tutmalı, hafif, pratik ve sızdırmaz olanlarına bakmalıydık.

İzcilik yapan bir arkadaşım vardı; bu konuda Ahi'ye çaktırmadan ona danışmak akıllıca olurdu. Hatta kim bilir belki bir emanet çadır bile edinebilirdik birkaç günlüğüne…